

СХОДИМОСЯ ДО ВІЧНОГО

Понад 30 років минуло відтоді, коли вирувало в Рівненському державному педагогічному інституті літстудійське життя.

У ті студентські роки активним літстудійцем був і Микола Тимчак, нині відомий в Україні поет, художник, музикант, різьбяр по дереву, член Національної спілки письменників України, автор самобутніх поетичних книг, зокрема "Сніганиці", за яку, по суті, його й прийняли ще в радянські часи до письменницької сім'ї. То було цілком справедливо й заслужено. Адже тоді наш автор представляв молоду українську літературу на всесоюзному фестивалі в далекому російському Владивостоці. І своєю творчістю неймовірно подивував "метрів" і "класиків". Бо писав "не як усі".

Нині дубнячанин Микола Тимчак зустрічає свій полудень віку. З новими творчими задумами і новою давньою книгою поезій "Сніги". Про неї і ведуть мову Тимчакові побратими з тих давніх інститутських літ, колишні голови цієї літстудії, письменники Микола Пшеничний та Юрій Береза.

М.П.: "Сніги" – це не просто нова поетична книга Миколи Тимчака. Це – вибране його багаторічної та багатогранної праці. Перший розділ її – то Поезія в найвищому, найістиннішому значенні цього слова. Як, власне, і два наступні, де вміщені власноруч проілюстровані твори для дітей і фоторепродукції Миколиних горельєфів, художніх полотен, графіки, храмових розписів...

Ю.Б.: Літературним персонажам, як нах мене, в Тимчакових "Снігах" аж затісно...

М.П.: Мені теж про це думається. Бо вони поєднують своїми дотками різні краї, різні епохи. Микола пише: "Білий сніг, неначе Біла Русь, вправ посеред світу на колінах", "Тато скидають терновий вінеч перед нами", "Мама біжить наврошки через вічності поле"... А ще в нього – про церкви, костели та мури замку, сирітську долю в мокрих пелюшках...

Ю.Б.: Але найвибуховішою в книзі є поезія "Вояк"...

М.П.: Ніколи не забуду, як тоді ще живий Микола Вінграновський, почувши цій Миколин вірш в авторському виконанні, аж здригнувся, – може, тому, що сам колись, як кінорежисер відфільмував вражаючу стрічку про сіроманця. Може, тому, що вперше побачивши мистецькі роботи Тимчака та ознайомившись із його поезіями, мовив: "Тепер я нарешті розумію, чому люблю ваш край більше, аніж свою південну Україну". А може, ще чомусь...

Ю.Б.: Згадував, у книзі "Сніги" немає жодного пейзажу задля пейзажу...

М.П.: У ній навіть інтимна тематика щодня проєктується на високе та непримітне. І все ж, у нього

насамперед Шевченко! Від нього і до нього. А вже тоді – до нього.

Ю.Б.: Мабуть, "Сніги" є такими тому, що в них – нічого вигадано-го...

М.П.: Безперечно: нічого! Про що б не писав Микола Тимчак. Що б не малював, про кого б не співав, що б не різьбив. Чи не кожен його вірш – то джерело для цитування. Згадаймо бодай таке "Нехай пречисте слово калинове Покличе нас, полюблених, з пітьми. Зіхвемося до матері, братове, Та й защедримо! Хто ж, якщо не ми?..."

Ю.Б.: А й справді, сходимося. До найріднішого, до вінного, до сокровенного. Бо все це складає Україну.

*Розмову записав
Сергій ДОЛЕНКО*